Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

Збірник наукових праць

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ФІЛОЛОГІЇ

МОВОЗНАВЧІ СТУДІЇ

ВИПУСК 10

НАУКОВІ ЗАПИСКИ

Рівненського державного гуманітарного університету

Рівне – 2002

ББК 81 Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії. Збірник наукових праць
А 43 Рівненського державного гуманітарного університету.
4 Вип.10. – Рівне: РДГУ, 2002. – 190
УДК 811.161.2

У збірнику вміщені статті з проблем українського мовознавства науковців, аспірантів кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету та науковців інших вишів. Основні теми поданих публікацій стосуються актуальних питань синтаксису і лексикології, словотвору та лінгвістики тексту.

Для науковців, викладачів, аспірантів, студентів-філологів.

Редакційна колегія:

Головний редактор ***Шульжук Каленик Федорович,***
доктор філологічних наук , професор,
зав. кафедри української мови
Рівненського державного гуманітарного університету,
дійсний член Академії наук вищої школи України

Заступник головного редактора ***Шевчук Степан Іванович,***
кандидат філологічних наук, професор, директор Інституту
мистецтв Рівненського державного гуманітарного університету

Члени редакційної колегії:

1. **Бойко В.Г.,** доктор філологічних наук, професор кафедри фольклористики Національного університету ім. Т.Г.Шевченка (м. Київ).
2. **Вихованець І.Р.,** доктор філологічних наук, професор, член-кореспондент НАН України, завідувач відділу історії і граматики української мови Інституту української мови НАН України (м. Київ).
3. **Вокальчук Г.М.,** кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
4. **Галич О.А.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри української літератури Луганського державного педагогічного університету.
5. **Голомб Л.Г.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Ужгородського державного університету.
6. **Гуйванюк Н.В.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри сучасної української мови Чернівецького національного університету ім. Ю.Федьковича.
7. **Давидюк В.Ф.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри фольклористики Волинського державного університету ім. Лесі Українки (м. Луцьк).
8. **Денисюк І.О.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Волинського державного університету ім. Лесі Українки (м. Луцьк).
9. **Дунаєвська Л.Ф.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри фольклористики Національного університету ім. Т.Г.Шевченка (м. Київ).
10. **Загнітко А.П.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри української мови Донецького державного університету.
11. **Зелінська Л.В.,** кандидат філологічних наук, доцент кафедри української літератури Рівненського державного гуманітарного університету.
12. **Іваницька Н.Л.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри української мови Вінницького державного педагогічного університету ім. М.Коцюбинського.
13. **Кузьмич О.О.,** кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету.
14. **Поліщук Я.О.,** доктор філологічних наук, доцент, зав. кафедри української літератури Рівненського державного гуманітарного університету.
15. **Радишевський Р.П.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Національного університету ім. Т.Г.Шевченка (м. Київ).
16. **Турган О.Д.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Запорізького державного університету.
17. **Удалов В.Л.,** доктор філологічних наук, професор кафедри української літератури Волинського державного університету (м.Луцьк).
18. **Чирков О.С.,** доктор філологічних наук, професор, зав. кафедри теорії літератури Житомирського державного педагогічного інституту ім. І.Я.Франка.

Упорядники: *Якимчук О.І., Кузьмич О.О.*

Друкується за рішенням Вченої ради
Рівненського державного гуманітарного університету
(протокол №9 від 26 квітня 2002 р.).

За точність і грамотність публікацій відповідають автори.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Адреса редакції: 33000, м. Рівне, вул. С.Бандери, 12
Рівненський державний гуманітарний університет
(вул. Остафова, 31, кафедра української мови)

ISBN 966-72-81-04-9

© Рівненський державний гуманітарний університет

УДК 81’373.611 ***Ольга Степанова***

ДО ПИТАННЯ ПРО СТРУКТУРНО-ФУНКЦІОНАЛЬНУ ОДИНИЦЮ СЛОВОТВОРЧОГО РІВНЯ

У лінгвістичній літературі актуальною є проблема опису словотворчих явищ як системи, а, таким чином, і визначення меж і статусу центральної словотворчої одиниці.

При цьому разом з намаганням знайти мовні одиниці, які обумовлені складним механізмом структурної організації словотворчої єдності, спостерігаються спроби виділити одиниці опису, що можуть бути представлені як класифікуючі, операційні.

Визначення останніх носять, як правило, робочий характер і характеризують їх як один із варіантів можливої ідентифікації підмножин у множини (пор.: робоче визначення гнізда і типології гнізд у І.Б.Штерн [15: 10] або словотворчого кроку в П.О.Соболєвої) [13: 12].

Одиниці опису, які поставлені в залежність від вибору параметрів релевантних ознак і характеризують достатньо акцентований бік досліджуваного об’єкта, далеко не завжди можуть претендувати на вичерпне і тому адекватне відображення відповідного рівня.

Мовні одиниці, що констатуюють той чи інший шар системної організації мови і визначаються характером структурних функціональних зв’язків, є універсальною або, урешті-решт, оптимальною величиною, яка найбільш повно відповідає реляційному каркасу системи.

Таким чином, на словотворчому рівні як константні одиниці можуть бути визнані елементи, які, по-перше, являють собою інваріантні сутності, і, по-друге, задовільняють вимоги структурно-функціональної одиниці.

Традиції, що існують у словотворчій термінології, залишають бажати кращого. Достатньо назвати терміни, які пропонуються лінгвістами для визначення словотворчої одиниці: словотворча модель (Ян Горецький та ін.), словотворчий тип (І.Ковалик, М.Докуліл), похідне (О.С.Кубрякова, К.О.Левківська), зразок (Н.О.Янко-Триницька), формант (В.В.Лопатін, І.С.Улуханов), дериваційний крок (П.О.Соболєва), дериватема (Г.С.Зенков) та ін.

Визнання форманта (морфеми або сукупності морфем) релевантною одиницею словотворчого рівня нівелює словотворчу систему, ставить її в один ряд з іншими рівнями мови (принципи ідентифікації морфем відповідно до їх функціонального навантаження встановлюються на рівні морфології).

Розуміння мови як ієрархічного устрою, який визначається кількістю і специфікою його складових, викликає необхідність розмежувати вивчення словотвору як лінгвістичного зрізу, чітко визначеної площини лінгвістичного аналізу і відображення словотворчої системи як стратуму, що характеризується складністю взаємовпливу і

взаємопроникнення суміжних шарів і онтологічної природи об'єкта. У зв'язку з цим можна говорити про одиниці, які констатуюють словотворчий рівень, і, крім цього (при вивченні словотворення як стратуму), про одиниці вихідних, що є інтегрантами одиниць більш високого рівня – відповідно із завданням розгляду внутрішньорівневих і міжрівневих зв'язків.

На тлі міжстратних зв'язків морфема може бути інтерпретована як інтеграт словотворчої одиниці.

Визначення способу словотвору як основної одиниці також викликає заперечення: характер відношень між словотворчим інваріантом і варіантом всередині одного і того ж способу деривації в принципі не відрізняється від відповідних відношень у межах різних засобів словотвору (пор.: *розподіл-розподілення, надрідкий-рідкіший*) [13: 17].

Основна одиниця словотворчого рівня може варіюватися залежно від способу деривації.

Ігнорування даного положення веде за собою різнобій у розподілі словотворчих множин, оскільки не відповідає вимогам єдності критеріїв ототожнювання [11: 9].

У цьому сенсі цікавим є визначення словотворчої одиниці О.С.Кубрякової, яка пропонує термін "похідне". Вона пише: "У нього ми вкладаємо ... більш широкий зміст, ніж звичайно, оскільки для нас у буквальному смислі слова, і абревіатури, і конвертовані одиниці (тобто утворення без спеціального словотворчого елемента, пор.: *пил-пилити; зелень-зеленіти* та ін.), і всі такі види вторинних словотворчих конструкцій" [10:23].

Традиційні концепції ідентифікації елементів словотворчого рівня знаходять відображення в інтерпретації системної організації словотворчих одиниць у працях І.І.Ковалика [8: 57], який висуває поняття "словотворчого типу", зміст якого визначається єдністю трьох компонентів: 1) словотворчого значення; 2) лексико-граматичної й структурної характеристики словотвірної основи; 3) афіксальних морфем похідного слова [8: 12].

Вибір названих параметрів не відповідає поняттю одиниць емічного рівня, оскільки не охоплює всіх випадків ідентичних у функціональному відношенні утворень. Критерій єдності форманта, висунутий серед інших, характеризує словотворчий тип як одиницю, що визначається закономірностями функціонування мовної норми.

Труднощі у визначенні словотворчої одиниці призводять деяких дослідників до необхідності включення в число критерію словотворчого типу вказівок на характер регулярних міжрівневих зв'язків словотворчої системи. Так, А.Бартошевич зауважує: "Достатній вияв даних відношень і, відповідно, пошукової одиниці неможливий, очевидно, до того часу, поки не будуть ураховуватися одночасно, крім плану виразу і плану змісту мови, інші яруси мовної структури і, що дуже важливо, місце і функції їх серед компонентів мови як системи засобів комунікації" [3: 85].

Розглядаючи словотворчу одиницю як схему утворення нових слів, А.Бартошевич у розумінні деривата як основної одиниці словотворчого рівня вносить такий зміст:

“тотожність словотворчих засобів, певні лексико-граматичні властивості слів, які реально і потенційно складають похідну основу”, і, нарешті, вираження в словах, побудованих за даною схемою, нових лексичних і лексико-граматичних значень.

Разом з тим зміст, що вкладається в поняття значеннєвої сторони словотворчого типу, пропонує імпліцитно наявність нового в лексичній і граматичній характеристиці похідного слова порівняно з твірним.

У число словотворчо релевантних іноді включають також і морфологічні ознаки (зокрема словозмінні парадигми), розглядаючи їх як єдині показники різних словотворчих типів.

У той же час віднесення морфологічних ознак похідного слова і словотворчих параметрів послідовно не витримується. Так, В.В.Лопатін основним критерієм розподілу прикметників із суфіксами *-ин* присвійної відміни і прикметників із суфіксами *-ин(ий)* ад’єктивної відміни за різними словотворчими типами вважає відмінність словозмінного форманта.

З іншого боку, можна віднести до одного і того ж словотворчого типу дериватеми, співвіднесені з утвореннями, які вступають у різного роду словозмінних парадигмах відповідно до правил вибору, що визначаються нормативним рівнем мови.

Оскільки характер словозмінних парадигм є змінною величиною (він може враховуватися й не враховуватися), вони не можуть входити в сукупність ознак, що визначають характер словотворчої одиниці.

На відміну від розглянутих тлумачень словотворчої одиниці, що відповідають нижчому ступеню узагальнень, поза відриву від фізичної даності, поняття дериватеми (в інтерпретації Г.С.Зенкова) відповідає вимогам функціональної одиниці емічного рівня, що “являє собою ідеалізовані диференціальні елементи, абстраговані від фізичної субстанції однорозрядних словотворчих типів за лінію словотворчого способу і співвіднесені з функціональним навантаженням у системі мови. Конкретний словотворчий тип є реалізацією дериватеми в тому ступені, у якому він містить релевантні ознаки дериватеми” [7: 100].

Такий підхід до розуміння ієрархічної будови основної структурно-функціональної одиниці словотворчого рівня має ту перевагу, що орієнтує на значущий бік у вирішенні проблем словотворчої тотожності/нетотожності.

Дійсно, обсяг змісту центральної словотворчої одиниці визначається специфікою структурних характеристик (функцій), що забезпечує цілісність словотворчої системи, при необхідному врахуванні взаємозв’язку останніх із субстантними ознаками. Визнання інформованої онтологічної суті мови зумовлює інтерпретацію окремих функцій у ролі супідрядних головній функції, що залежить від реальних багатосторонніх зв’язків словотворчої єдності з оточуючою дійсністю (надсистемою), і забезпечує виконання комунікативного визначення. “Лише визначивши функцію системи як цілісності, ми можемо почати визначення її внутрішнього устрою, оскільки тільки з функціонального

погляду можна виявити компонентний склад системи, перелік ярусів, структуру взаємодії тощо (достатньо згадати, що усвідомлення важливості функціонального критерію в мовознавстві призвело до появи фонології)" [12: 81]. Окремі функції, що орієнтуються на основне призначення мови – бути засобом комунікації, є основним критерієм виділення лінгвістичних одиниць, які реалізуються в елементах тотожної значущості. Таким чином, компоненти системи мають цінність тільки тоді, коли вони викликають інтерес "поза собою і для інших".

Відносно словотворчого рівня визначним у питанні ідентифікації словотворчої множини в структурно-функціональну одиницю є словотворче значення, що забезпечує тотожність субстантних елементів, які його актуалізують.

Проте відсутність чітких критеріїв словотворчого значення, які становлять констатуючу ознаку словотворчої одиниці, іноді веде до заміни останнього лексичним значенням однорідних слів. Між тим питання про співвідношення лексичного і словотворчого значення відіграє суттєву роль в інтерпретації основної одиниці словотворчого рівня.

Значний крок у вирішенні даної проблеми словотворення було зроблено у зв'язку з розумінням словотворчого значення як структурно вираженого семантичного компонента слова [2: 17].

Такий підхід визначає основний шлях диференціації лексичного і словотворчого значення, яке не може бути зведене до значення, що отримується в результаті абстрагування від конкретних лексичних значень [8: 15]. Інакше інтерпретація словотворчого значення не дуже відрізнялася б від відомих тлумачень граматичного значення.

З іншого боку, розуміння словотворчого значення як абстрагованого лексичного значення з неминучістю веде до ототожнення словотворчих множин з лексико-тематичними групами слів [1: 15].

Як відзначає Е.А.Шагінуров, "... очевидно, поняття системи і норми, якщо вони претендують на те, щоб замінити сосюрівські мову і мовлення, повинні охоплювати всі рівні мови" [16: 3].

Не можна розглядати лексичне значення слова як нормативне, а словотворче як системне, оскільки норма являє собою реалізацію системи, тобто одиниці нормативного рівня знаходяться в одно-багатозначних відношеннях з одиницями системного рівня. Лексичному різнобою норми на рівні системи повинен відповідати лексичний інваріант.

Досить природно уявити, що і словотворчому інваріанту повинна відповідати словотворча множина на рівні норми.

Лексичне значення слова репрезентує функцію певного рівня мови і знаходиться в структурних зв'язках компонентів, які констатують даний рівень.

Питання про взаємодію лексичного і словотворчого значення належать до компетенції інтерстратних лінгвістичних відношень.

Словотворче значення – це абстраговане значення, що виникає в результаті узагальнення типових семантичних співвідношень похідного і мотивованого слова [11: 8, 5: 147].

При цьому зіставляється семантичний комплекс, що входить в обсяг останніх.

Дійсно, смислова структура слова є складним утворенням, складові частини якого не можуть бути охоплені у своїй сукупності словотворчим значенням. Проте наявність їх у слові визначає характер деривата, є непрямим підтвердженням правильності вибору інтерпретацій.

Пошук словотворчого значення повинен будуватися з врахуванням регулярності семантичних змін, що виявляється шляхом зіставлення мотивованого і похідного слова. При цьому необхідно взяти до уваги не тільки характер категоріальних значень (що веде до невиправданих узагальнень), але й зсуви, які відбуваються в лексичній семантиці слова.

Словотворче значення настільки ж об'єктивне, як і лексичне і граматичне: слово як лексична одиниця мови узагальнено відображає предмети і явища об'єктивної дійсності через поняття, що лежать в його основі; морфеми як граматичні елементи виражають відношення між предметами і явищами об'єктивної дійсності, і завдяки цьому граматичне значення може бути назване супутнім лексичним, словотворче значення є виразом відношень між предметами і явищами, поняття про які зафіксовані у нашій мовній свідомості в знаках, що знаходяться в структурно-семантичній відповідності. Інакше кажучи, словотворче значення є функцією відображення зв'язків елементів однієї множини з елементами іншої множини.

Зумовлена характером словотворчого значення, функціональна словотворча одиниця – інваріантна величина, що реалізується в структурній схемі взаємодіючих відповідно до встановлених правил кореспонденції вихідних елементів – морфем (сполучення морфем), які не можуть бути визнані констатуюючою одиницею словотворчої системи – рівня, якісно нового порівняно з морфологічним, - і яка вдало названа дериватемою (від латинського слова derivatio – відведення).

Так, функціональне словотворче значення діяча об'єднує в одну дериватему як варіантні деривати, що традиційно розподіляються за класифікаційними групами із значенням "виконавець дії", "предмет, що є об'єктом дії і що виникає в результаті дії", "місце, приміщення, що назване за характерною дією" [6: 64-65]: *верши-тель, жартів-ник, дик-ун, завод-ій, зимов-ище, підкид-ьок* та ін.

У плані співвідношення із словотворчим типом, який є першим ступенем узагальнень у напрямі до абстрактної функціональної одиниці, поняття дериватеми не вміщує таких його вимірів, як єдність лексико-граматичної характеристики похідної основи і тотожність словотворчого форманта. Урахування загально категоріальної належності мотивованої основи передбачає віднесення до словотворчо релевантних морфологічних ознак, які можуть бути виявлені в межах слів і мають суттєві значення у

питаннях дистрибуції вихідних елементів, що інтегруються в одиницю вищого рівня. Крім того, деривати тотожної значущості можуть породжуватися на базі основ, що має далеко не тотожну лексико-граматичну характеристику [14: 279-281].

З іншого боку, визнання як вихідної одиниці словотворчого рівня форманта пропонує процедуру ототожнення словотворчих елементів за планом вираження і, відповідно, обмежує діапазон "дії" структурної словотворчої одиниці.

Знання функцій, що визначають характер дериватеми, дозволяє встановити основні детермінанти словотворчої системи, які ведуть до реалізації названих функцій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алексеенко В.А. Некоторые структурные особенности терминологических глаголов в современном английском языке // Актуальные проблемы лексикологии, фразеологии и стилистики. – М., 1971.
2. Арутюнова Н.Д. О понятии системы словообразования. – Фрунзе, 1960.
3. Бартошевич А. К определению системы словообразования // Вопросы языкознания. – 1972. - №3.
4. Городенська К.Г., Кравченко М.З. Словотвірна структура слова. – К., 1981.
5. Гинзбург Е. О словообразовательном значении. – Прага, 1972.
6. Грамматика современного русского литературного языка. – М., 1970.
7. Зенков Г.С. Вопросы теории словообразования. – Фрунзе, 1969.
8. Ковалик І.І. Про деякі питання слов'янського словотвору. – К., 1958.
9. Клименко Н.Ф., Карпіловська Є.А. Словотвірна морфеміка сучасної української літературної мови. – К., 1998.
10. Кубрякова Е.С. Что такое словообразование? – М., 1965.
11. Лопатин В.В. О границах словообразовательного типа (на материале русского языка). – Рига, 1969.
12. Общее языкознание. Внутренняя структура языка. – М., 1972.
13. Соболева П.А. Аппликативная грамматика и моделирование словообразования. – АДД. – М., 1971.
14. Тихонов А.Н. Семантические связи слов в словообразовательном гнезде. – Самарканд, 1971.
15. Штерн И.Б. Структура суффиксального гнезда (на материале русского языка). – АКД. – К., 1971.
16. Шагинуров Э.А. Семантико-словообразовательные отношения отвлеченных имен действия к базовым глаголам в современном русском языке. – АКД. – М., 1971.

17. Янко-Триницкая Н.А. Закономерности связей словообразовательного и лексического значений в производных словах. – М., 1963.

Summary

The actual problem of modern linguistics – the description of word-building phenomena as a system is investigated in the article. The status and the limits of the central worldbuilding unit and the complicated mechanism of the structural organization of worldbuilding are cleared up in the article.

ЗМІСТ

Розділ I. ***Теоретичні питання синтаксису***

Шульжук К.Ф. Функціональні параметри складного речення у художньому стилі 4

Беценко Т.П. Особливості функціонування конструкцій з прямою мовою в українських думах 10

Давнюк С.В. Особливості внутрішньої структури предикативних одиниць у складних конструкціях з сурядністю і підрядністю 14

Кузьмич О.О. Синтаксичні засоби творення ритму в прозовому творі (на прикладі новели Олеся Гончара "Модри камень") 20

Ричагівська Ю.Є. Специфіка засобів зв'язку складного речення в поетичному мовленні 24

Шкарбан Т.М. Експресивно-виражальні можливості конструкцій з однорідною супідрядністю 29

Шульжук Н.В. Загальнолінгвістичні проблеми опису українського діалогічного мовлення 34

Щербачук Н.П. Предикатні синтаксеми у структурі семантичного елементарного простого речення діалогічного мовлення 39

Розділ II. ***Семантика лексичних одиниць***

Кирилкова Н.В. Семантичне поле компонента верба в українських фраземах та пареміях 48

Крижановська О.М. Назви на позначення ахроматичних кольорів в українській мові 52

Сербіна Т.Г. Мовні зміни в лексиці російської мови новітнього періоду (за матеріалами сучасних газет) 60

Турик Л.Р. Дієслово говорити (казати): перфоматив чи дескриптив 64

Розділ III. ***Історія мови та лінгвістики***

Мандрик Н.В. Лексика слов'янських мов як джерело вивчення духовної культури давніх слов'ян 70

Розділ IV. ***Аспекти досліджень у словотворі***

Гаврилюк Н.В. Оказіональні прикметники-композити у поетичному словнику неокласиків (словотвірний аспект) 74

Степанова О.І. До питання про структурно-функціональну одиницю словотворчого рівня 79

Розділ V. ***Лінгвістика тексту***

Богдан С.К. Оказіональні звертання української епістолярії 86

Войцешук Л.А., Мандрик Н.В. Текст як об'єкт лінгвістичних досліджень 95

Вокальчук Г.М. Індивідуально-авторські юкстапозити в українській поезії 20-30 років XX століття 102

Горожа нова С.О. Кольороназви як елемент ідіостилю Миколи Хвильового 109

Златів Л.М. Проблема сприймання (розуміння) тексту та його структурно-смислового аналізу в психолінгвістиці 115

Ожигова О.В. Особливості стилістики сучасної української драми. 121

Смітюх Т.М. Інтертекстуальність у релігійних текстах 127

Соколовська С.Ф. Взаємообумовленість текстових категорій зв'язності та дискретності 132

Хом'як О.І. Принципи ідіостилістичного аналізу художнього

тексту 139
Розділ VI. ***Особливості говорів української мови***
Євтушок О.М. Модель і її мовленнєва реалізація: лексичний і семантичний аспекти 146
Мазяр В.П. Ареологія лексики народних промислів у західнополіських говірках української мови 149
Розділ VII. ***Проблеми мовної освіти***
Ковальчук Н.П. Питання взаємозв'язку синтаксису і пунктуації 154
Лещенко Г.П. Система вправ на збагачення мовлення учнів комунікативно значущою культурознавчою лексикою 157
Хом'як І.М. Питання методики орфографії в підручниках з української мови 167
Розділ VIII. ***Актуальні питання мовної культури***
Войцешук Л.А. Теорія формування комунікативно-мовленнєвих умінь у складних ситуаціях спілкування з точки зору функціональної культури мовлення 174
Олексієвець Л.С. Граматичні особливості ділових паперів 178
Відомості про авторів 183

Наукове видання

Актуальні проблеми сучасної філології

Мовознавчі студії

Збірник наукових праць

Рівненського державного гуманітарного університету

Випуск 10

Упорядкування та наукове редагування
Олександри Якимчук,
Оксани Кузьмич

Макет та комп'ютерна верстка
Андрія Слинька

Обкладинка
Олексія Литвина

Рекомендовано до друку Вченою радою
Рівненського державного гуманітарного університету
(протокол №9 від 26 квітня 2002 р.)

У збірнику вміщені статті з проблем українського мовознавства науковців, аспірантів кафедри української мови Рівненського державного гуманітарного університету та науковців інших вишів. Основні теми поданих публікацій стосуються актуальних питань синтаксису і лексикології, словотвору та лінгвістики тексту.

Для науковців, викладачів, аспірантів, студентів-філологів.

Макет, верстку, дизайн здійснено в редакційно-видавничому відділі
Рівненського державного гуманітарного університету

Адреса редакції: 33000, м. Рівне, вул. С.Бандери,12
Рівненський державний гуманітарний університет
(вул. Остапова, 31, кафедра української мови). Тел.: 26-17-79

Підписано до друку 15.05.2000. Гарнітура Times Roman Cyr.
Умов. друк. арк.. 19, 0. Наклад 200 прим.